

Állami-díjas könyvtáros

Kellner Bélát, a Somogy megyei Könyvtár igazgatóját a közművelődési könyvtármozgalom fejlesztése és az új módszerek kidolgozása terén elért eredményeiért az Állami-díj III. fokozatával tüntették ki.

Úgy látszik, nemcsak a baj, az öröm is rendszerint párosával jár. Kellner Béla egy napon vette a két jó hírt: lánya sikeresen államvizsgázott, őt pedig munkásságáért Állami-díjjal tüntették ki.

— Ilyen nap nincs több az ember életében — mondta, s míg az előbbi hír a szűkebb család öröme, az utóbbiban a könyvtárosok nagy családja osztozik.

Néhány sorban persze, hogy lehetne felvázolni egy gazdag életutat, követni az évtizedekkel ezelőtt ifjú tanítóként Kaposvárra érkező fiatalembert, mint cseréli fel egy iskolai osztály katedráját egy „megyei katedrával”, hogy onnan oktassa fáradhatatlanul az írott szép szó megszerettetésének egyszerű tantárgyát. De nincs is erre most szükség! Kellner Béla munkásságát a könyvtáros társadalom jól ismeri. S néhány mondatba nem lehet beleszorítani egy életet így csak kérdezni lehet.

— Mégis, mire a legbüszkébb?

A számok után nyúl. Bár csak a rend kedvéért üti fel a kimutatást, az adatokat fejből mondja, mert a számok két évtized somogyi könyvtári munkájának tükrét adják — s neki ehhez nem kell papír.

— A hajdani somogyi sötétségről — hány író megsiratta századokon át! — azt hiszem, felesleges szólni. Igaz, egy megyének sem lehetett könnyű, de Somogy az elmaradottak között is alighanem utolsó volt. S az anyagi-szellemi sötétséget természetesen, mint mindenütt, nálunk is a könyv sínylette meg a legjobban. Itt az olvasó-mozgalomnak semmiféle hagyománya nem létezett. Innen kellett elindulni... De lássuk a mai számokat. A megye 254 települése 367 könyvtárral, könyvtári egységgel rendelkezik. Egy lélekre 1,8 kötet jut. Minden negyedik lakos könyvtári olvasó Somogyban. Ez valami-
kor csak álom volt...

— Huszonöt százalék. Még csak minden negyedik ember! A munka neheze ezután vár ránk. Most már minden tizedért nagyon meg kell küzdeni, hiszen, aki könnyen bejön a könyvtárba, az már itt van. A még nem olvasóért kezdődik most a versenyfutás, s hogy eredményes legyen ez a verseny, ha rajtam múlna, én ezt íratnám ma a könyvtárosok zászlájára: A sablonok ideje lejárt. Új utak keresése, új formák kialakítása nélkül nem tudunk előbbre jutni.

Végigkísér szűkebb birodalmán, az országos hírű Palmiro Togliatti Megyei Könyvtár munkaszobáin, olvasótermein,

Jentetics László felvétele

meg-megállunk a kötetek, kartonok rendje előtt, s amit így futtában mondani lehet, igényes szakszerűséggel, a lényegre utalva, szabatos fogalmazásban ad elő, de mindennek a középpontjában az újszerűség kiemelése áll. A kölcsönzés észszerűsítése, az olvasók kiszolgálásának szüntelen tökéletesítése, a könyvtári tevékenység kulturáltságának emelése. És mindezzel párhuzamosan még valami: az egész megyére való állandó kitekintés. Mert ez a könyvtár nemcsak Kaposvár büszkesége, hanem hivatásához híven, Somogy megye olvasómozgalmának élő, nagy hatású módszertani központja is.

Mint ahogy Kellner Béla életében, mindennapi munkájában sem lehet különválasztani a megyét és a megyeszékhelyet. A Palmiro Togliatti könyvtár gondja számára épp olyan, mint a legkisebb település könyvtárának gondja. Szüntelenül járja a megyét, előadásokat tart, új módszereket segít meghonosodni, tervez, vitázik, biztat, küzd s most már egyre gyakrabban örül is.

— Most készül az új könyvtár Marcaliban, tervezzük már a nagyatádit — és sorolja tovább, mennyi minden készül, mennyi minden kellene meg.

Az ilyen, realitásra és szüntelen cselekvésre, akarásra és hittel végzett munkára épülő álmok szárnyán jár évről évre a megvalósulás útján a somogyi könyvtárügy.

Az Állami-díj Kellner Béla személyén keresztül ennek az egész folyamatnak s minden segítőjének szól.

Kiss Gy. János